

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Vandou Vincíkovou, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) H [redacted] S [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]

b) A [redacted] P [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]

c) I [redacted] M [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov

o vydání náhradního pozemku

takto:

- I. Soud nahrazuje projev vůle žalovaného, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobci, v tomto znění:

Převodce: Česká republika – Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 000

a

Nabyvatel č. 1: H [redacted] S [redacted] (rozená K [redacted], narozena [redacted] bytem [redacted]

Nabyvatel č. 2: A [redacted] P [redacted] narozena [redacted], bytem [redacted]
– [redacted]

Nabyvatel č. 3: I ■■■ M ■■■ narozený ■■■, bytem ■■■

(Nabyvatel č. 1, Nabyvatel č. 2 a Nabyvatel č. 3 dále společně jako „Nabyvatelé“)

(Nabyvatelé a Převodce dále také jako „Smluvní strana“ nebo společně jako „Smluvní strany“)

uzavírají tuto

Smlouvu o převodu pozemku

I.

Státní pozemkový úřad, jednající jménem České republiky jako převodce, spravuje ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o půdě“) mimo jiné též pozemky ve vlastnictví České republiky:

- a) parc. č. 1535/1, 1535/3, 1535/4 nacházející se v katastrálním území Buškovice, okres Louny;
- b) parc. č. 4184, 4189, 4192 a 3845 nacházející se v katastrálním území Nepomyšl, okres Louny;
- c) parc. č. 765/2, 765/3, 779 a 782/1 nacházející se v katastrálním území Vejprty, okres Chomutov; a
- d) parc. č. 119/2, 383/1, 404/1, 495/1 a 279/1 nacházející se v katastrálním území Rolava, okres Sokolov.

(dále jen jako „pozemky“).

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě. Pozemky uvedené v článku I. této smlouvy mají hodnotu celkem 919 732,17 Kč (slovy devět set devatenáct tisíc sedm set třicet dvě koruny sedmnáct haléřů).

Nárok Nabyvatelů vůči převodci na převod jiného pozemku dle zákona o půdě vyplývá z následujícího rozhodnutí:

- pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu ze dne 10.10.2002, č.j. PÚ 580/02.

III.

Převodce převádí na Nabyvatele nemovitosti – pozemky specifikované v článku I. této smlouvy, včetně součástí a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi, a Nabyvatelé je do svého výlučného vlastnictví přijímají. Vlastnické právo k pozemkům přechází na Nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí na základě této smlouvy.

IV.

Nabyvatelé nabývají pozemky specifikované v čl. I. této smlouvy do spoluvlastnictví následovně:

- Nabyvatel č. 1 nabývá spoluvlastnický podíl k pozemkům specifikovaným v čl. I. této smlouvy ve výši dvou třetin (2/3) k celku,
- Nabyvatel č. 2 nabývá spoluvlastnický podíl k pozemkům specifikovaným v čl. I. této smlouvy ve výši jedné šestiny (1/6) k celku,
- Nabyvatel č. 3 nabývá spoluvlastnický podíl k pozemkům specifikovaným v čl. I. této smlouvy ve výši jedné šestiny (1/6) k celku.

V.

Smluvní strany shodně prohlašují, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by uzavření smlouvy bránily. Nabyvatelé dále prohlašují, že jim je znám stav převáděných pozemků a tyto pozemky do svého výlučného vlastnictví přijímají tak, jak je uvedeno v článku III. a IV. této smlouvy.

VI.

- 1) Smluvní strany se dohodly, že jakékoliv změny a doplňky této smlouvy jsou možné pouze písemnou formou na základě dohody účastníků smlouvy.
- 2) Tato smlouva nabývá účinnosti dnem podpisu této smlouvy smluvními stranami.

VII.

Smluvní strany po přečtení smlouvy prohlašují, že s jejím obsahem souhlasí a že tato smlouva je shodným projevem jejich vážné a svobodné vůle a na důkaz toho připojují své podpisy.

V Praze dne

V dne

.....
ČR – Státní pozemkový úřad

.....
H.....S.....

V dne

.....
A.....P.....

V dne

.....
I.....M.....

II. Žalobci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované částku 44 763,64 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 362 939,70 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobců JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta AK Praha 8, Sokolovská 49/5.

Odůvodnění:

1. Žalobci podali proti žalovné žalobu, kterou se domáhali nahrazení projevu vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků. Svůj návrh žalobci odůvodnili tím, že žalobci (žalobkyně č. 1, žalobkyně č. 2, žalobce č. 3), dále jen „žalobci“, jsou oprávněnými osobami podle ustanovení § 4 zák. č. 229/1991 Sb., když jejich nárok na vydání náhradních pozemků nebyl ke dni podání žaloby ze strany žalované uspokojen, a to z důvodu, že žalovaná odmítá žalobcům přiznat správnou výši ocenění jejich nároků na vydání náhradních pozemků, a to takřka o 900 000 Kč. Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Miltová

Žalobci se takto domáhají uspokojení svých nároků prostřednictvím vydání náhradních pozemků podle zákona o půdě. Žalobci jsou oprávněnými osobami na základě rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10.10.2002 č.j. PU 580/02. Žalobkyně č. 1 a žalobkyně č. 2 se staly na základě tohoto rozhodnutí oprávněnými osobami společně s Ing. A. M. a paní V. K. Po smrti paní V. K. její část nároku přešla na žalobkyni č. 1 paní H. Sklenářovou, po smrti Ing. A. M. přešla její část nároku na žalobce č. 3 pana I. M. Pozemkový úřad Magistrátu hlavního města Prahy pak shora uvedeným rozhodnutím ve výroku II rozhodl, že žalobci(případně jejich právní předchůdci) nejsou vlastníky nemovitosti dle PK část. parc. č. 1376 zahrada o výměře 6 057 m², dříve v k.ú. Modřany s odůvodněním, že pozemek oprávněným osobám nelze vydat ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zák. o půdě, jelikož je zastaven stavbami a komunikacemi. Oprávněným osobám přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zák. o půdě, případně dle § 16 téhož zákona. Pozemkový úřad ve svém rozhodnutí uvádí, že předmětný pozemek byl v době přechodu na Československý stát zahradou. K přechodu výše specifikovaného pozemku na stát došlo dle ustanovení § 6 odst. 1, písm. p) zák. o půdě bez právního důvodu. Podle názoru žalobců žalovaná pochybila, když podle znaleckého posudku Ing. Z. jejich nárok ocenila částkou 20 Kč za m², s odůvodněním, že v době přechodu na Československý stát nebyla obec Modřany součástí hl. města Prahy, přitom je zjevné, že předmětný pozemek byl ke dni jeho ocenění veden v kultuře zahrada a byl tedy určen k zastavení, jedná se tedy o pozemek stavební a zároveň ke dni nabytí účinnosti zákona o půdě se nacházel na území hlavního města Prahy. Tento pozemek tak měl být oceněn dle ustanovení § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. (viz § 28a zák. o půdě) částkou 250 Kč z m², jak je uvedeno ve znaleckém posudku Ing. J. S. Výše nároku žalobkyně č. 1 tak měla činit po odečtení již poskytnuté náhrady 583 999,50 Kč, u žalobkyně č. 2 145 998,96 Kč, u žalobce č. 3 145 998,96 Kč. Žalovaná tak dlouhodobě odmítá tento oprávněný nárok žalobců uspokojit, neboť ho odmítá ocenit v souladu s příslušnými právními předpisy. V tomto směru žalobci odkazují na konstantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, která jednoznačně určuje, že z hlediska posouzení toho, kde se předmětný pozemek nachází, je toto nutné posuzovat ke dni nabytí účinnosti zákona o půdě (nález Ústavního soudu z 25.5.2013 sp. zn. IV ÚS 1088/12, rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, 28 Cdo 264/2014, 28 Cdo 4048/2016, 28 Cdo 430/2018). Oprávněné osoby se pak na žalovanou obrátily dopisem ze dne 21.3.2018, kterým žalovanou žádali, aby provedla správné ocenění nevydaného pozemku. Na to však žalovaná odpověděla, že nároky oprávněných osob považuje za vyřízené a specifikovala, jaké částky byly jednotlivým žalobcům vyplaceny, resp. převedeny v jejich hodně pozemky.

2. K možnosti vydání náhradních pozemků žalobci uvedli, že až do roku 2009 byla soudní praxe nejednotná. Ke změně konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR dochází až v roce 2009 (31 Cdo 3767/2009), kdy soud připouští možnost, aby se oprávněné osoby cestou soudní žaloby domáhaly po Pozemkovém fondu ČR nahrazení projevu vůle s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu pozemků, a to jako náhradních pozemků podle § 11 odst. 2 zák. o půdě. Tento uvedený rozsudek vychází z nálezů Ústavního soudu III ÚS 495/02, ve kterém Ústavní soud připustil možnost oprávněné osoby, aby se domáhala vydání konkrétních náhradních pozemků. V intencích těchto nálezů Ústavního soudu dnes již konstantně rozhodl i Nejvyšší soud (28 Cdo 3304/2014, 28 Cdo 3976/2017, 28 Cdo 1452/2016), když výslovně připouští vydávání pozemků mimo rámec veřejných nabídek Státního pozemkového úřadu, a to opět v kontextu individuálního přístupu k jednotlivým případům, když takový postup vyžaduje, aby postup žalované při uspokojování restitučních nároků žalobce byl liknavý. Nejvyšší soud pak se zcela jednoznačně přiklání k tomu, že postup žalované je ve vztahu k oprávněné osobě liknavý za předpokladu, že žalovaná dlouhodobě svým postupem brání uspokojení nároku oprávněné osoby (rozhodnutí NS 28 Cdo 3917/2017). Za liknavý postup pak Nejvyšší soud ČR (28 Cdo 108/2018) považuje bez dalšího situaci, kdy žalovaná odmítá správně ocenit pozemky oprávněných osob. Od toho je tedy dána pravomoc a příslušnost obecných soudů nahradit projev vůle žalované k vydání náhradních pozemků oprávněné osobě. Žalobci jsou přesvědčeni, že tato situace je aplikovatelná též na jejich

případ, když žalobci trvají na tom, že ve vztahu k nim je liknavý, ba až svévolný postup žalované zcela zřejmý, neboť žalovaná po dlouhou dobu odmítá nároky žalobců přecenit v souladu s judikaturou vyšších soudů. Žalobci se takto nemohou účastnit ani veřejných nabídek, neboť žalovaná považuje jejich nárok za vypořádaný. Postup žalované, tedy to, že odmítá řádně ocenit nároky, i v jiných případech než v případě žalobců, lze bezesporu ve světle aktuální judikatury Nejvyššího soudu označit přinejmenším za liknavý až svévolný.

3. Vzhledem k tomu, že žalovaná dlouhodobě a dobrovolně odmítá uspokojit nároky žalobců v částce 875 997,42 Kč vydáním náhradních pozemků podle zák. o půdě, žalobci se jejich vydání domáhají touto žalobou v souladu se shora uvedenou judikaturou. Žalobci se domáhají vydání náhradních pozemků, které jsou ve vlastnictví České republiky a nacházejí se v následujících katastrálních územích: parc. č. 1535/1, 1535/3 a 1535/4 v k.ú. Buškovice, okres Louny; parc. č. 4184, 4189, 4192 a 3845 v k.ú. Nepomyšl, okres Louny; parc. č. 766/2, 765/3, 779 a 782/1 v k.ú. Vejprty, okres Chomutov a parc. č. 119/2, 383/1, 404/1, 495/1 a 279/1 v k.ú. Rolava, okres Sokolov. Cena uvedených pozemků byla stanovena žalobci na základě jednotlivých znaleckých posudků, které žalobci doložili k žalobě, a to v celkové částce 874 968,53 Kč. Tato částka je tedy nižší, než je částka 875 997,42 Kč, tedy částka než je žalovanou neoprávněně neuznaná hodnota nároku na vydání náhradních pozemků žalobcům. Žalobci spolu s žalobou podali také návrh na předběžné opatření, kterému soud usnesením č.j. 12 C 168/2018 – 29 ze dne 2.10.2018, které nabylo právní moci dne 11.12.2018 vyhověl a žalované zakázal prodej, zatížení právem třetích osob, bezúplatný převod, darování, směnu, zařazení do veřejné nabídky podle zákona č. 229/1991 Sb. nebo podle zákona č. 503/2012 Sb. a převod práva s pozemky hospodařit či převádět správu těchto pozemků na jiné organizační složky státu, a to pozemků shora citovaných. Proti návrhu na předběžné opatření podala žalovaná odvolání, Krajský soud v Ústí nad Labem pak usnesením č.j. 10 Co 348/2018 – 117 ze dne 19.11.2018 usnesení Okresního soudu v Lounech potvrdil.
4. K podané žalobě se žalovaná vyjádřila svým podáním ze dne 1.2.2019, a toto doplnila při jednání dne 30.4.2019, kterým žalovaný nárok, uplatňovaný žalobci, neuznala, navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že v daném případě vychází ocenění předmětného restitučního nároku z roku 2002, kdy s ohledem na dobu přechodu předmětného nevydaného pozemku parc. č. 1376 zahrada o výměře 6 057 m² na stát, byl evidován v druhu zahrada. Dále uvedla, že katastrální území Modřany (dnes Komořany) nebylo v době přechodu předmětného pozemku na stát (k datu 17.10.1957) součástí hl. města Prahy, proto je možno snížit základní cenu dle vyhl. o 7 %. Katastrální území Modřany bylo připojeno k hl. městu na základě vyhl. č. 117/1967 Sb. platné k 1.1.1968, tj. několik let po přechodu předmětného pozemku na stát. Měla také výhrady k převoditelnosti pozemků ve smyslu § 6 odst. 1 zák. č. 503/2012 Sb. Dále uvedla, že žalobci neprokazují podmínky, vycházející z ustálené judikatury pro to, aby se mohli domáhat převodu konkrétních pozemků, tedy liknavost a svévoli ze strany žalované. Žalovaná však nespороvala skutečnost, že žalobci jsou oprávněnými osobami ani velikost jejich dědických podílů. K ocenění pozemků doplnila, že posuzuje stav pozemků, který vyjadřuje charakter pozemků v době jeho odnětí původnímu vlastníku, tj. co původní vlastník skutečně pozbyl, tzn. stav pozemku, druh pozemku, město nebo obec, ve které se nachází. Judikatura dovodila, že ve prospěch oprávněné osoby nelze počítat s navýšenou cenou hodnoty pozemku po jeho přechodu na stát, tj. bez přičinění původního vlastníka. Žalovaná se proto domnívá, že k přičlenění obce Modřany do kat. území hl. města Prahy došlo po přechodu na stát bez přičinění původního vlastníka, a proto by to nemělo mít vliv na ocenění původního pozemku, i když se cena vypočítává podle předpisu platného ke dni 24.6.1991. Toto je výklad žalované s tím, že vychází z judikatury a zákona. Žalovaná vychází ze skutečnosti, že ke všem účastníkům, oprávněným osobám, by měla přistupovat stejně, a proto při stanovení hodnoty pozemku vychází z hodnoty pozemků v době odnětí, aby to bylo spravedlivé pro všechny restituenty, a k tomu by mělo být přihlédnuto i přes nejednotný a nesprávný výklad ze strany Nejvyššího soudu, neboť zákon o půdě hovoří o zmírnění některých křivd původních vlastníků, nikoliv o náhradě všech. Žalovaná trvá na tom, že znalecký posudek č. 51/18 – 7482-dodatek č. 1

z 23.5.2018, předložený žalobci, provádí nesprávné ocenění pozemků, neboť podle výkladů žalované by cena měla být 20 Kč za m², neboť pozemek přešel na stát 17.10.1957. Obec Modřany pak byla přiřčena k Praze na základě § 19 odst.1a) vyhl. č. 111/1967 Sb. platné od 1.1.1968 po datu vyvlastnění pozemku státem. Pozemek byl v době odnětí evidován v druhu zahrada, k.ú. Modřany nebyl v době přechodu na stát součástí hl. m. Prahy, proto je možno snížit základní cenu dle vyhl. o 7%, neboť v době odnětí nebylo možné napojení na veřejnou kanalizaci.

5. K stanovisku žalované se pak svým podáním ze dne 24.4.2019 vyjádřili žalobci, zejména k tomu, že podle žalované nejsou splněny podmínky pro nahrazení vůle žalované, protože žalovaná tvrdí, že v případě žalobců nejednala liknavě a svévolně a že žalobcům nevydaný pozemek ocenila správně v podstatě shodnými argumenty jako v původní žalobě. Žalobci namítají, že námitky žalované jsou zcela irelevantní, neboť sama žalovaná ocenila nevydaný pozemek, jako pozemek, který byl ke dni jeho přechodu na stát pozemkem stavebním, takže je liché tvrzení žalované, že by snad žalobci měli dále prokazovat stavební charakter nevydaného pozemku. Žalobci nesouhlasí s oceněním nevydaného pozemku tak, jak jej ocenila žalovaná jako pozemek mimo území hl. města Praha, protože vycházejí z ustálené rozhodovací soudní praxe, že administrativní začlenění nevydaného pozemku není faktickým stavem pozemku, který by se měl posuzovat ke dni přechodu na stát, ale jedná se toliko o administrativní skutečnost, která se má uvažovat ke dni účinnosti zákona o půdě, tedy ke dni 24.6.1991, tedy pozemek je nutno ocenit jako pozemek, nacházející se na území hl. města Prahy, za cenu 250 Kč za m² (usnesení NS 28 Cdo 4048/2016), když je nepochybné, že předmětný pozemek byl ke dni účinnosti zák. o půdě součástí hl. města Prahy. K námitce žalované, že nebyly splněny podmínky existence liknavého a svévolného přístupu žalované k uspokojení nároku žalobců pak uvádí, že liknavost a svévoli žalované při uspokojování jejich nároků, spatřují zejména v tom, že žalovaná svévolně odmítá správně ocenit nárok žalobců a brání jim tak v jeho uspokojení zákonem o půdě předvídaným postupem, jelikož trvá na tom, že nárok žalobců je plně uspokojen. Usnesení Nejvyššího soudu 28 Cdo 403/2018, 28 Cdo 2733/2018, 28 Cdo 2288/2018, 28 Cdo 1888/2018. Liknavost tedy spočívá apriori v chybném ocenění nevydaného pozemku, což žalovaná odmítá i nadále. Žalobci se takto nemohou ani účastnit veřejných nabídek, neboť v současné době tím, že žalovaná odmítá přecenit jejich nárok, nedisponují žádným nárokem na vydání náhradního pozemku. Žalobci nemohli vyvinout žádnou jinou aktivitu, než po neúspěšné výzvě k přecenění svého nároku podat na žalovanou žalobu, což učinili, protože jinak nemůže být žalovaná donucena přecenit žalobcům nevydaný pozemek. Žalobci vyzvali žalovanou dopisem z 10.5.2018, na který žalovaná nereagovala. Pokud se týká námitky prověření vhodnosti převodu náhradních pozemků, které žalobci požadují, žalobci uvádí, že si tuto ověřili prostřednictvím informací podle zák. č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, které adresovali žalované, žalovaná jim poskytla úplnou lustraci pozemků, které jsou předmětem tohoto řízení a to s tím výsledkem, že všechny žalobci požadované pozemky jsou na žalobce převoditelné, když jejich převodu nebrání žádná zákonná překážka dle ustanovení § 6 odst. 1 zák. č. 503/2012 Sb. o státním pozemkovém úřadu. Dále uvádí, že v případě pozemků v k.ú. Buškovice nepředstavuje skutečnost, že v daném katastrálním území probíhají komplexní pozemkové úpravy překážku převoditelnosti těchto pozemků na žalobce, protože podle § 6 odst. 1 písm. c) zák. o státním pozemkovém úřadu jsou nepřevoditelné pouze ty pozemky, které jsou „určené podle schváleného návrhu k pozemkové úpravě pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření. Podle zák. č. 139/2002 Sb. o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech v průběhu pozemkových úprav, a to sice od právní moci rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav do právní moci rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv, nesmí vlastník jednotlivé pozemky nebo jejich části bez souhlasu pozemkového úřadu zcizit nebo je zatížit (§ 11 odst. 12 zák. o pozemkových úpravách). Mimo takto vymezenou dobu však v zákoně o pozemkových úpravách neexistuje žádné omezení převoditelnosti pozemků, dotčených pozemkovou úpravou. Žalovaná ani netvrdí, že by již nastala právní moc rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav, pouze se omezila na tvrzení, že pozemek je do komplexní pozemkové úpravy zahrnut. Dle názoru žalobců však existence pouhého

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Miltová

záměru či úvahy komplexní pozemkové úpravy nemůže být překážkou vydání dotčených pozemků. Komplexní pozemková úprava sice může v konečném důsledku znamenat zásah do vlastnických práv, avšak žalobci s tímto souhlasí a nevidí důvod, aby jim pozemek při splnění dalších podmínek nebyl vydán. Je to jejich riziko a opět zde není konkrétní tvrzení, které by odůvodnilo obavu, že taková situace nastane. Žalobci v případě vydání vstoupí do právního postavení původního vlastníka a převezmou tak riziko dalšího zásahu do jejich vlastnických práv. Toto však neomezuje převoditelnost pozemků, postižených komplexní pozemkovou úpravou (rozhodnutí NS 28 Cdo 3824/2018). Rovněž ani skutečnost, že pozemky parc. č. 4184 a 4189 v k.ú. Nepomyšl a pozemek parc.č.404/1 v k.ú. Rolava jsou předmětem jiného soudního řízení, nepředstavuje překážku převoditelnosti pozemků na žalobce.

6. Pokud žalovaná namítala, že v daném případě měla být podána žaloba na určení výše restitučního nároku, nikoliv žaloba na nahrazení souhlasu žalované, k tomu zástupkyně žalobců uvedla, že Nejvyšší soud se opakovaně judikatorně vyjádřil v tom směru, že pokud lze podat žalobu na vydání náhradních pozemků, pak nemusí být podána žaloba na určení výše nároku. I dle názoru soudu právní teorie vychází ze skutečnosti, že žaloba na plnění má přednost před žalobou na určení a proto o takto podané žalobě jednal.
7. Ve věci bylo provedeno dokazování listinnými důkazy, a to rozhodnutím Pozemkového úřadu hl. města Prahy z 10.10.2002 č.j. PÚ 580/02, znaleckým posudkem č. 51/18-7482-dodatek č. 1 zpracovaným Ing. J. S. z 29.5.2018, žádostí žalobců o správné ocenění pozemků z 21.3.2018, a odpovědí SPU na jejich žádost z 10.5.2018, sdělením PF ČR ve věci přecenění restitučních nároků z 9.3.2011 a v dalších obdobných případech, výpisy z KN LV č. 100002 – požadované náhradní pozemky: parc. č. 1535/1, 1535/3, 1535/4 v k.ú. Buškovice, parc. č. 3845, 4184, 4189, 4192 v k.ú. Nepomyšl, parc. č. 779, 782/1, 765/2, 765/3 v k.ú. Vejprty, parc. č. 119/2, 279/1, 383/1, 404/1, 495/1 v k.ú. Rolava včetně snímků z ortofotomapy, sdělením SPÚ z 17.9.2015, kterým došlo k přecenění pozemků v jiné věci, dále přehledem účasti žalobců ve veřejných nabídkách k uspokojení restitučních nároků, žádostí A. P. z 4.2.2013 o přecenění nevydaných pozemků a odpovědí PF z 17.2.2003, žádostí o přecenění nároku žalobců z 2.5.2018, informací pro KPÚ z 9.11.2017 ohledně přeceňování pozemků, prověřením požadovaných náhradních pozemků v k.ú. Rolava, Buškovice, Nepomyšl a Vejprty ve vztahu k zák. č. 503/2012 Sb., znaleckým posudkem o ceně pozemku PK 1379 v k.ú. Modřany PÚ 582/2 zpracovaným Ing. J. Z. 7.1.2003, doklady o uspokojení restitučních nároků I. M. a A. P. a dopisem A. P. z 12.3.2003, kterým vyjadřuje svůj nesouhlas s výší ocenění a žádá o jeho přecenění, rozhodnutí SPÚ z 5.9.2016 o výměně nebo přechodu vlastnických práv, zrušení věcného břemene a určení výše úhrady v rámci komplexních pozemkových úprav v k.ú. Nepomyšl a části k.ú. Chmelištná a v k.ú. Podbořanský Rohozec, znaleckými posudky předloženými žalovanou o ceně náhradních pozemků v k.ú. Vejprty - posudek č. 514919, v k.ú. Buškovice posudek č. 614919/1, v k.ú. Nepomyšl posudek č. 614919/2, v k.ú. Rolava posudek č. 275-6-1/2018, žádostí žalobců o poskytnutí informací ohledně náhradních pozemků a možnosti jejich převoditelnosti dle § 6 odst. 1 zák. č. 503/2012 Sb. a odpovědí SPÚ z 4.10.2018 a 17.12.2018 a stanoviskem SPÚ k ocenění nevydaných pozemků z 17.5.2019,
8. Z jednotlivých listinných důkazů pak bylo zjištěno a to z rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy – Pozemkový úřad z 10.10.2002 č.j. PU 580/02, že Pozemkový úřad Magistrátu hl. města Prahy rozhodl podle § 9 odst. 4 zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku tak, že oprávněné osoby Ing. A. M. k ideální 15/144, V. K. k ideální 40/144, H. S. k id. 20/144, A. P. k id. 15/144 jsou vlastníky v rozhodnutí specifikovaných nemovitostí a nejsou vlastníky dle PK části parcely č. 1376 zahrada o výměře 6 057 m² dříve v k.ú. Modřany, nyní vedené u Katastrálního úřadu Praha – město na LV č. 5 pro obec hl. města Prahy – katastrální území Komořany. Důvodem nevydání pozemku je skutečnost, že tento je zastaven stavbami, včetně nezbytné plochy k provozu těchto staveb a komunikacemi před účinností zákona o půdě. Oprávněným osobám tak přísluší náhrada podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Miltová

11 odst. 2 a § 17 odst. zákona., případně náhrada podle § 16 zákona. Pozemkový úřad konstatoval, že pozemek v době, kdy přecházel na Československý stát, měl kulturu zahrada. Ze znaleckého posudku č. 51/18-7482-dodatek č. 1 zpracovaný znalcem Ing. J. S. dne 23.5.2018 bylo zjištěno, že tímto posudkem byl oceněn pozemek parc. č. 1376, druh pozemku zahrada o výměře 6 057 m², jednotková cena 250 Kč/m, celková cena 1 514 250 Kč. Objednatel posudku J. A. Z žádosti o správné ocenění pozemku, doručené na Státní pozemkový úřad dne 21.3.2018, bylo zjištěno, že A. S. jako zmocněnec oprávněných osob, s ohledem na nález Ústavního soudu IV. ÚS 1088/12 žádal přecenění pozemku dle PK parc. č. 1376 zahrada o výměře 6 057 m² v k.ú. Modřany s tím, že s ohledem na znění uvedeného ústavního nálezu by se nevyaný pozemek měl posuzovat podle stavu ke dni účinnosti zákona o půdě, a proto žádá o přecenění nevyaného pozemku částkou 250Kč/m². Z dopisu Státního pozemkového úřadu, adresovaného A. S. z 10.5.2018, pak bylo zjištěno, že tímto bylo žadateli sděleno, že byla zaevidována jeho žádost o správné ocenění pozemku par. č. 1376 v k.ú. Modřany, který nebyl vyan oprávněným osobám. K jeho žádosti mu bylo sděleno, že jednotlivé nároky byly vykryty a vypořádány, zůstává pouze nepatrný zůstatek nároku paní H. S. a přesně byly vypsány jednotlivé částky, které jednotlivým oprávněným osobám byly vykryty. Ohledně přecenění pozemku však není v dopise zmíněno nic. Z dopisu A. P. ze dne 4.2.2003 adresovaného na PF ČR bylo zjištěno, že také ona žádala o přecenění svého nároku za podíl na nevyaném pozemku v k.ú. Modřany a dopisem PF ČR ze dne 17.2.2003 jí bylo sděleno, že její žádosti nelze vyhovět neboť Modřany nebyly ke dni přechodu pozemku na stát součástí hl. m. Prahy, tou se staly až v r. 1968, ocenění pozemkou částkou 18,60 Kč za m² je tedy správné. Dále ze sdělení Pozemkového fondu ČR ve věcech obdobných a anonymizovaných z let 2011,2016,2017,2018, týkajících se žádostí o přecenění pozemků bylo zjištěno, že PF vychází ze zásady, že nároky po uplynutí tří let od jejich vypořádání nepřehodnocuje. Z výpisů z katastru nemovitostí LV č. 10002 včetně snímků z pozemkové ortofotomapy k požadovaným náhradním pozemkům parcelních čísel uvedených shora bylo zjištěno, že u těchto pozemků je jako vlastník uvedena Česká republika s příslušností Státního pozemkového úřadu hospodařit s majetkem státu. Z posudků předložených žalobci k ocenění požadovaných náhradních pozemků nebyla žádná skutečnost významná pro toto řízení, neboť účastníci se na ceně náhradních pozemků dohodli na základě znaleckých posudků předložených žalovanou, a proto soud jejich hodnocení v rozsudku neprovedl. Ze znaleckých posudků předložených žalovanou k ocenění požadovaných náhradních pozemků, když s touto výší ocenění žalobci souhlasili byla zjištěna cena požadovaných náhradních pozemků, a to znaleckým posudkem č. 514919 o ceně nemovitostí, a to pozemků v k.ú. Vejprty p. č. 765/2 – 1 215,52 Kč, 765/3 – 3 854,10 Kč, 779 – 5 222,22 Kč a 782/1 - 6 620,55 celkem 16 912,39 Kč, zpracovaného znalcem Ing. M. Vodičkou na základě objednatele Státního pozemkového úřadu. Ze znaleckého posudku č. 614919/1 o ceně pozemků v k.ú. Buškovice parc. č. 1535/1 – 225 684,00 Kč, 1535/3 – 121 119,60 Kč, 1535/4 – 9 505,25 Kč celkem 356 308,85 Kč, opět zpracovaného Ing. M. V. na základě objednávky Státního pozemkového úřadu. Ze znaleckého posudku č. 614919/2 ke stanovení ceny pozemků v k.ú. Nepomyšl parc. č. 3845 – 79 211,25 Kč, 4184 – 27 040,20 Kč, 4189 – 18 151,99 Kč a 4192 – 2 640,23 Kč, celkem 127 043,67 Kč opět zpracovaného Ing. M. V. na základě objednávky Státního pozemkového úřadu. Ze znaleckého posudku č.275-6-1/2018 ke stanovení ceny pozemků v k.ú. Rolava parc. č. 119/2 – 172 436,85 Kč, 279/1 – 41 118,30 Kč, 383/1 – 13 784,33 Kč, 404/1 – 120 322,95 Kč, 495/1 – 72 528,23 Kč, celkem 420 190,66 Kč zpracovaného Ing. K. B. na základě objednávky Státního pozemkového úřadu. Ze znaleckého posudku o ceně pozemku č. dle PK 1376 v k.ú. Modřany, zpracovaného Ing. J. Z. dne 7.1.2003 na základě objednávky Pozemkového fondu bylo zjištěno, že cena pozemku byla stanovena za 6 057 m² kategorie zahrada, jednotková cena 20 Kč/m, celkem 121 140 Kč, dále došlo ke snížení ceny dle přílohy č. 7, tab. I, protože není možnost napojení na veřejnou kanalizaci o 7 % - 8 479,80 Kč, celkem tedy po snížení cena 112 660 Kč. Dále z listin předložených žalovanou, prokazujících posouzení možnosti převodu pozemků bylo zjištěno, že všechny požadované pozemky v k.ú.

Rolava nejsou vyloučeny z převodu, stejně tak požadované pozemky v k.ú. Buškovice a vk.ú. Vejprty, pouze u pozemků v k.ú. Nepomyšl je uvedeno, že jsou vyloučeny z převodu s ohledem na § 6 odst. 1 písm. a) z. č. 503/2012 Sb. s tím, že bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejich vydání nebylo doposud rozhodnuto, dále je zde uvedena poznámka souběh s jiným řízením. Z vyjádření Státního pozemkového úřadu z 9.11.2017 označeného jako informace pro KPÚ - Oceňování nevydaných pozemků dle zák. č. 229/1991 Sb. ve vztahu k územnímu hospodaření obcí (nález Ústavního soudu IV ÚS 1088/12) bylo zjištěno, že se zde uvádí, že při poskytování náhrad za nevydané pozemky se posuzuje stav pozemků v době jejich převzetí státem. Náhrady se dle § 28a zák. o půdě poskytují ve cenách, platných k 24.6.1991, tj. dle vyhl. č. 182/1998 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. Uvedený cenový předpis v § 14 odst. 1 stanovuje cenu pozemku určeného pro stavbu, nebo ke zřízení zahrady, nebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří nebo zahrada. Podle nálezu Ústavního soudu a ustálené judikatury Nejvyššího soudu by na cenu nevydaného pozemku neměly mít vliv změny v administrativním členění obcí. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu lze dovodit, že obec, k níž nevydaný stavební pozemek náleží, se posuzuje podle stavu ke dni účinnosti zákona o půdě. S ohledem na tuto skutečnost oddělení restitucí upravuje postup KPÚ při oceňování nevydaných pozemků v tom smyslu, že pokud k datu odnětí měly pozemky charakter zahrady či pozemku zastavěného stavbou, se nezohledňuje územní příslušnost nevydaného pozemku k obci, ke které pozemek příslušel k datu přechodu na stát, nýbrž k obci, již byl uvedený pozemek součástí ke dni účinnosti zákona o půdě. Tato informace Státního pozemkového úřadu pak byla adresovaná všem ředitelkám a ředitelům KPÚ a je připojena jako odpověď na žádost A. S. a R. Š. o přecenění nevydaných pozemků v k.ú. Komořany a Cholutice z 2.5.2018 s tím, že zde je tímto odpovězeno v tom smyslu, že zejména ve vztahu k A. S., který zastupuje ostatní oprávněné osoby na základě plné moci ve věci rozhodnutí PÚ 580/02, týkající se nevydaných podílů pozemků p. č. 1376 zahrada má SPÚ uvedené nároky oprávněných osob na náhradu za vypořádané i přes nepatrný zůstatek nároku H. S. K žádosti R. Š. ze dne 12.3.2018 je uvedeno, že nároky nejsou doposud vypořádány a lze tedy nevydané části stavebního pozemku přecenit cenou dle ustanovení § 14 odst. 1 vyhl. pro hl. m. Prahu. Dále z přehledu účastí žalobců jako oprávněných osob ve veřejných nabídkách bylo zjištěno, jakým způsobem byly vykryty jejich nároky, to však žalobci nijak nezpochybňovali. Další důkazy k vykrytí stanovených nároků žalobců soud nehodnotil, neboť otázka vykrytí stanovených nároků žalobců nebyla mezi účastníky sporná. Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu z 5.9.2016 č.j.8/2016 – KoPU/201/2012/JF, které nabylo právní moci 27.9.2016 o výměně nebo přechodu vlastnických práv, zrušení věcného břemene a určení výše úhrady v rámci komplexních pozemkových úprav v Katastrálním území Nepomyšl a části k.ú. Chmelištná a k.ú. Podbořanský Rohozec bylo zjištěno, že Státní pozemkový úřad KPÚ pro Ústecký kraj pobočka Louny rozhodl podle ustanovení § 11 odst. 8 zák. č. 139/2002 Sb. o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech o výměně nebo přechodu vlastnických práv k pozemkům v Katastrálním území Nepomyšl a části k.ú. Chmelištná a k.ú. Podbořanský Rohozec tak, jak je uvedeno v příloze č. 2 a 3a. Dále o zrušení věcného břemene a určení výše úhrady a lhůty dle ustanovení § 10 odst. 2 cit. zák. Z přílohy č. 2/LV 10002 k výroku č. 1 rozhodnutí Státního pozemkového úřadu z 5.9.2016 bylo zjištěno, že je zde uvedeno, že kterým pozemkům pozbývá vlastnické právo Česká republika s příslušností Státního pozemkového úřadu hospodařit s majetkem státu a ke kterým pozemkům nabývá vlastnické právo podle schváleného návrhu pozemkových úprav v k.ú. Nepomyšl, jedná se mimo jiní i o pozemky parc. č. 3845,4184,4189,4192. Tyto skutečnosti jsou zaneseny ve výpisu z katastru nemovitostí LV č. 10002 ze dne 22.1.2019 s právními účinky zápisu ke dni 28.7.2016. Z žádosti žalobců o poskytnutí informací podle zák. č. 106/1999 Sb. adresovaném na SPÚ ohledně náhradních pozemků, které jsou předmětem tohoto řízení v k.ú. Buškovice, Nepomyšl, Vejprty bylo zjištěno, že dotazy směřovaly k tomu, zda k uvedeným pozemkům byly uplatněny nároky dle zák. č. 428/2012 Sb., stejná žádost byla podána i k požadovaným náhradním pozemkům v k.ú. Rolava. Na základě toho pak byla poskytnuta informace Státním pozemkovým úřadem z 4.10.2018 k pozemkům v k.ú.

Rolava, kde bylo uvedeno, že nárok dle zák. č. 428/2012 Sb. nebyl uplatněn, stejně tak nebylo uplatněno žádné právo omezující převoditelnost pozemků, pouze pozemek p. č. 404/1 je dotčen probíhajícím soudním řízením u Okresního soudu v Sokolově pod sp. zn. 10C 178/2018, předběžné opatření nařízeno není. Dopisem z 17.12.2018 bylo odpovězeno ohledně pozemků v k. ú. Vejprty, Buškovice a Nepomyšl, tedy že nic nebrání převoditelnosti pozemků. Pouze je uvedeno, že všechny uvedené parcely v k.ú. Buškovice jsou zahrnuty do komplexní pozemkové úpravy, která byla zahájena 23.9.2016 a na parc. č. 4184 a 4189 v k.ú. Nepomyšl je podána žaloba na KoPÚ. Ze stanoviska Státního pozemkového úřadu z 17.5.2019, které žalovaná doložila k doplnění podání, kterým reagovala na výzvu soudu podle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. k doplnění skutkových tvrzení ohledně uplatnění srážky 7 % z ocenění nevydaného pozemku bylo zjištěno, že otázkou, ke které se stanovisko vztahuje, je otázka přecenění nevydaného pozemku podle nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1088/2012. Pozemkový úřad zde uvádí, že z uvedeného nálezu lze dovodit, že obec, k níž nevydaný pozemek náleží, se posuzuje ke dni účinnosti zákona o půdě. Dále je zde uvedeno, že v době přechodu na stát (v roce 1957) byl pozemek PK 1376 součástí samostatné obce Modřany. Při ocenění na základě administrativního členění obce k datu přechodu pozemku na stát má být pozemek oceněn podle § 14 odst. 1 (sazba 20 m²). V úvahu přichází srážka dle tabulky I. položka č. 4 ve výši 7 % (není možnost připojení na kanalizaci). Tuto srážku již uplatnil ve ZP č. 2156-004-3 ze dne 7.1.2003 znalec Ing. Záluský. Dále se ve stanovisku uvádí, že k datu účinnosti zákona o půdě (24.6.1991 byl předmětný pozemek na základě administrativního členění obce součástí hl. města Prahy a má být tedy oceněn podle § 14 odst. 1 vyhl. (sazba 250 Kč za m²). Při ocenění v úvahu přichází stejná srážka, jako bylo uvedeno shora, tedy ve výši 7 % z důvodu, že není možnost připojení na kanalizaci, tak, jak bylo uplatněno ve shora uvedeném znaleckém posudku. Závěr stanoviska je tedy takový, že nemá být uplatněna srážka za nesroslost dle přílohy č. 7 tabulky č. 1 položky č. 1, a to jak v případě ocenění na základě administrativního členění obce k datu přechodu pozemku na stát, tak k datu účinnosti zákona o půdě. Tuto srážku však žalovaná neuplatňuje, je zde uvedeno, že v obou variantách ocenění má být dle názoru pozemkového úřadu uplatněna srážka 7 % z důvodu nemožnosti napojení na veřejnou kanalizaci a jako důkaz k uplatnění této srážky je poukázáno na shora uvedený ZP Ing. J. Z. který tuto srážku uplatnil.

9. Na základě provedeného dokazování pak bylo po skutkové stránce prokázáno a je mezi účastníky nesporné, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě a nebyly zpochybňovány ani velikosti jejich dědických podílů. Dále bylo prokázáno, že rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 10.10.2002 č. j. PÚ 580/02 bylo rozhodnuto, že žalobci resp. jejich právní předchůdci nejsou vlastníky pozemku dle PK část. parcely 1376 zahrada o výměře 6057 m² dříve k.ú. Modřany nyní vedené u Katastrálního úřadu Praha – město, na listu vlastnictví č. 5 pro obec hl. m. Praha – Katastrální území Komořany. A že oprávněným osobám přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a §17, popř. §16 zákona o půdě. Dále nebylo mezi účastníky sporné, že náhrady podle původního ocenění jejich nároku jim, kromě nepatrného zůstatku nároku H. S. byly uhrazeny, a to I. M. v roce 2005, H. S. v roce 2012 a paní A. P. v roce 2003. Dále bylo prokázáno, že žalobci s oceněním svého nároku nesouhlasili a domáhali se správného ocenění jejich nároku od roku 2003 - paní A. P. a i později pan A. S., na základě plné moci od ostatních oprávněných žádostí ze dne 21.3.2018. Žalovaná však odmítala jejich nárok nově přecenit, když původně byl pozemek oceněn jako stavební pozemek mimo hl. m. Prahu částkou 20Kč za m² po odečtení 7% srážky a žalobci požadují ocenění částkou 250 Kč za m² bez uvedené srážky jako pozemku na území hl. m. Prahy, jehož se stal součástí na základě vyhl. platné od 1.1.1968. Žalobci tak nově ocenili svůj nárok za nevydaný pozemek dle PK parc. č. 1376 na základě znaleckého posudku Ing. J. S. ze dne 23.5.2018 částkou 1 514 250 Kč a svůj nevykrytý nárok po odečtení vykrytých nároků částkou 875 997,42 Kč. Z důvodů, že žalovaná odmítá jejich nárok správně ocenit, podali žalobu, kterou se domáhají nahrazení souhlasu žalované s uzavřením smlouvy o převodu náhradních pozemků. V průběhu řízení dospěli účastníci

ke shodě na ceně požadovaných náhradních pozemků, když žalobci akceptovali ocenění pozemků na základě znaleckých posudků zpracovaných na základě objednávky žalované.

10. Výše zjištěný skutkový stav posuzoval soud po stránce právní a dospěl k závěru, že nárok žalobců je důvodný a je na místě mu vyhovět.
11. Podle § 11 odst. 1 písm. c) z.č. 229/1991 Sb. pozemky nelze vydat v případě, že pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemků nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou nebo jednoduchou nebo drobnou, a nebo stavbu, umístěnou pod povrchem země. Podle § 11 odst. 2 z.č. 229/1991 Sb. v případě uvedeném v odst. 1 může být oprávněné osobě na její žádost převeden lesní pozemek přiměřené výměry a kvality, to vše v cenách ke dni 24.6.1991 a za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem. Podle § 16 cit. zák. za pozemky, které se podle tohoto zákona nevzdávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku, stanovená podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak. Náhradu poskytne pozemkový úřad do tří let od převzetí písemné výzvy. Podle § 28a cit. zák. pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24.6.1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. Podle § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. cena za 1 m² pozemku nebo jeho části určené pro stavbu nebo ke zřízení zahrady a nebo pozemku, vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odst. 2 činí 250 Kč v hlavním městě Praha. Podle § 6 odst. 1 písm. c) zák. č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu dle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů anebo zák. č. 44/1988 Sb. o ochraně a výši nerostného bohatství ve znění pozdějších předpisů nelze převádět zemědělské pozemky, určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření.
12. V daném případě z rozhodnutí Pozemkového úřadu z 10.10.2002 vyplývá, že předmětný pozemek parc.č.1376 nebyl vydán oprávněným osobám, neboť je zastavěn stavbami včetně nezbytné plochy k provozu těchto staveb a komunikací před účinností tohoto zákona, tedy zákona o půdě a že tento pozemek byl ke dni odnětí státem zahradou. Spornou je otázka správného ocenění pozemku. V řízení bylo prokázáno a nebylo mezi účastníky sporné, že při ocenění nároků žalobců byl pozemek parc. č. 1376 oceněn částkou 20 Kč/m² s uplatněním srážky 7%. Žalovaná pak odmítala provést přecenění pozemku, a to i přes výzvy ze strany žalobců a jejich odkaz na znění ústavního nálezu č. IV. US 1088/12 a další judikaturu. Žalovaná zastává stanovisko, že k přecenění je ochotna přistoupit pouze u doposud nevypořádaných nároků. Vzhledem k tomu, že nároky žalobců byly již vypořádány, k přecenění nepřistoupila. Soud v daném případě vycházel zejména z citované judikatury a to nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1088/12, kde je uvedeno, že ke dni svého odnětí, v případě, že se pozemky nacházely ke dni účinnosti zákona o půdě na území hl. města Prahy, mají být pro účely náhrady v souladu s ustanovením § 28a zák. o půdě oceněny, a to bez ohledu na pozdější změny v územním uspořádání v cenách platných ke dni 24.6.1991 podle vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. V daném případě je nepochybné, že ke dni účinnosti zákona o půdě tedy 24.6.1991 bylo k.ú. Modřany součástí hl. města Prahy, což nerozporuje ani žalovaná, která sama uvádí, že pozemek parc. č. 1376 se stal součástí hl. města Prahy několik let po přechodu na stát, ke kterému došlo v roce 1957 a to na základě vyhl. č. 111/1967 platné od 1.1.1968. V řízení bylo prokázáno, že žalobci se pokoušeli o přecenění svého nároku, a to dopisy z roku 2003 a pak v roce 2018, kdy žádali o přecenění nároku, načež jim bylo odpovězeno, že toto nelze, neboť jejich nárok je již vykryt. Pokud se týká ocenění pozemku parc. č. 1376, mezi účastníky nebylo sporu v tom, že pozemek má být oceněn jako pozemek stavební, když k datu odnětí státem byl zahradou, spornou mezi účastníky je otázka jakou částkou má být oceněn, když ani tato otázka není zcela sporná, neboť i žalovaná, jak vyplývá z jejího stanoviska ze dne 9.11.2017 přistoupila na judikaturou vyjasněný závěr, že pozemek má být oceněn, dle jeho administrativního začlenění

v době účinnosti zákona o půdě tedy k 24.6.1991 a to předmětný pozemek bezesporu byl součástí hl. města Prahy. Žalovaná však zastává názor, jak vyplývá z jejího stanoviska ze dne 9.11.2017 že by takto měly být přeceněny jen nevykryté nároky, a již PF zastával zásadu, že nároky po uplynutí 3 let od jejich vypořádání nepřehodnocuje, jak uvádí ve svém sdělení ze dne 9.3.2011. V tomto směru bylo i odpovězeno zástupci žalobkyně H. S. panu A. S. na jeho žádost o správné ocenění pozemků ze dne 21.3.2018 odpovědí ze dne 10.5.2018, že nároky oprávněných osob jsou až na nepatrný zůstatek nároku H. S. vypořádány. Soud však dospěl k závěru, že tento postup není správný, judikatura hovoří v tomto ohledu zcela jasně v tom směru, že pro ocenění je rozhodný stav pozemků ke dni účinnosti zákona o půdě a to, zda nároky dle chybného ocenění byly či nebyly vykryty, není pro posouzení výše nároku relevantní. Soud tak dospěl k závěru, že nevydaný pozemek by měl být oceněn jako pozemek na území hl. města Prahy. Spornou byla dále otázka uplatnění srážky dle přílohy č. 7 tabulky I. položky č. 4 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. ve výši 7 % z důvodu, že není v místě možnost napojení na veřejnou kanalizaci. Žádná konkrétnější skutková tvrzení, z jakého důvodu by k uplatnění srážky mělo dojít, však žalovaná neuvedla, proto byla podle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. vyzvána k doplnění skutkových tvrzení a důkazů, aby specifikovala, z jakého konkrétního důvodu by uvedená srážka měla být zohledněna, s tím, že v případě nesplnění této povinnosti hrozí ve věci nepříznivé rozhodnutí. K tomu žalovaná předložila soudu doplnění svého vyjádření ze dne 20.5.2019, v kterém uvádí, že dle judikatury lze u nevydaného pozemku uplatnit případná specifika pozemku a lze je zohlednit již při jejich ocenění s použitím korektivu kritérií uvedených v příloze č. 7 vyhlášky, a odkázala na stanovisko žalované k ocenění nevydaného pozemku ze dne 17.5.2019, které k podání připojila. Ve stanovisku jak bylo uvedeno shora je však pouze uvedeno, že dle názoru pozemkového úřadu má být uplatněna srážka 7 % z důvodu nemožnosti napojení na veřejnou kanalizaci a jako důkaz k uplatnění této srážky je poukázáno na shora uvedený znalecký posudek Ing. J. Z., který tuto srážku uplatnil při vyhotovení posudku ze dne 7.1.2003. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaná nesplnila výzvu dle § 118a odst. 1,3 o.s.ř. a řádně nedoplnila a nespecifikovala skutková tvrzení k otázce možnosti uplatnění 7% srážky, když odkaz na znalecký posudek takovýmto důkazem není, neboť v tomto posudku není blíže specifikováno, jaká byla situace, jaký byl stav pozemku a proč byla srážka uplatněna. Z těchto důvodů tedy soud při ocenění pozemku 7 % srážku nezohlednil a vycházel z ceny 250 Kč/m².

13. Další spornou otázkou mezi účastníky byla skutečnost, zda je možné domáhat se vydání náhradních pozemků soudní cestou. Soud v daném případě vycházel z judikatury, která stanoví, že pokud je postup žalované vůči oprávněným osobám liknavý až svévolný, je na místě, aby se tyto domáhali převodu náhradních pozemků soudní cestou. Žalobci shledávají liknavý a svévolný postup žalované v tom, že nevydaný pozemek ocenila nesprávně, a to i přes své interní stanovisko k ocenění nevydaných pozemků z 17.5.2019, které předložila sama žalovaná a ze kterého vyplývá, že i žalovaná je toho názoru, že žalobcům nevydaný pozemek měl být oceněn jako pozemek, nacházející se ke dni nabytí účinnosti zákona o půdě na území hl. města Prahy ovšem se srážkou 7%. Žalovaná předložila i své interní stanovisko ze dne 9.11.2017 k oceňování nevydaných pozemků, z kterého opět vyplývá, že pozemky mají být oceněny tak, jak tvrdí žalobci, tedy podle administrativního stavu pozemků ke dni účinnosti zákona o půdě. Nejvyšší soud pak ve své rozhodovací praxi opakovaně uvádí, že postup, kdy žalovaná nesprávným oceněním znemožní oprávněným osobám, aby byly jejich nároky uspokojeny, lze tento její postup charakterizovat jako liknavý a svévolný. V daném případě bylo prokázáno, že žalovaná přes opakované výzvy žalobců jejich nárok odmítala a stále odmítá přecenit. Pokud pak žalovaná tvrdí, že se žalobci neúčastnili dostatečně veřejných nabídek a nebyli dostatečně aktivní při uspokojování svého nároku, toto vyjádření není na místě, protože tím, že žalovaná nepřecenila žalobcům jejich nároky, jim znemožnila účast ve veřejných dražbách, protože neměli žádný nárok, s kterým by se veřejných nabídek účastnili, když jejich nároky podle původního ocenění byly již vykryty.

14. Další námitkou ze strany žalované byla nepřevoditelnost pozemků v k.ú. Nepomyšl podle § 6 odst. 1 písm. c) zák. č. 503/2012 Sb. Soud dospěl k závěru, že v daném případě námitky žalované ohledně nepřevoditelnosti žalobci požadovaných pozemků nejsou důvodné, neboť i podle podkladů, které v řízení předložila žalovaná je zjevné, že všechny pozemky, nacházející se v k.ú. Buškovice, Vejprty a Rolava jsou na žalobce převoditelné, když jejich převodu nebrání žádná překážka podle § 6 odst. 1 zák. o státním pozemkovém úřadu. U pozemků v k.ú. Nepomyšl žalovaná pouze upozorňovala na to, že zde byly zahájeny komplexní pozemkové úpravy, ale netvrdí, že by převoditelnosti bránilo to, že by podle schváleného návrhu pozemkové úpravy byly pozemky určeny pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření. To nevyplyvá ani z předložených důkazů, kdy na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu v Lounech ze dne 5.9.2016, které nabylo právní moci 27.9.2016 byly ukončeny pozemkové úpravy a tyto nemovitosti (požadované náhradní pozemky v k.ú. Nepomyšl) jsou opět ve vlastnictví České republiky. Probíhající pozemkové úpravy nejsou překážkou převodu předmětných pozemků podle § 6 odst. 1 písm. c) cit. zák.. V daném případě ani z rozhodnutí Pozemkového úřadu v Lounech nevyplyvá, že by pozemky měly být určeny pro výstavbu polních cest nebo na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření. Soud tedy v daném případě dospěl k závěru, že překážka nepřevoditelnosti pozemků ani v k.ú. Nepomyšl nebyla prokázána, když žalovaná ani po poučení podle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř., kterým byla vyzvána k doplnění skutkových tvrzení a důkazů k tomu, zda kromě probíhajícího řízení o pozemkové úpravě jsou dány i jiné skutkové okolnosti, z nichž by vyplývalo naplnění zákonné překážky převodu dotčených nemovitostí v k.ú. Nepomyšl ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. c) zák. č. 503/2012 Sb. s tím, že v případě nesplnění této povinnosti hrozí ve věci věcně nepříznivé rozhodnutí, tyto skutečnosti netvrdila a neprokázala, žádné další skutečnosti netvrdila a neprokázala.
15. Pokud se týká ceny náhradních pozemků, tak zde došlo mezi účastníky ke shodě v ocenění podle znaleckých posudků předložených žalovanou. V daném případě je určitá disproporce mezi nově oceněným nárokem žalobců a cenou náhradních pozemků, soud v tomto případě dospěl k závěru, že je na místě uložit žalobcům povinnost zaplatit žalované částku odpovídající rozdílu ve výši 44 763,64 Kč, když ani judikatura tento postup nevylučuje. Ze všech těchto důvodů posoudil soud nárok žalobců za důvodný a žalobě vyhověl.
16. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobci byli ve sporu úspěšní a uložil žalované zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 362 939,70 Kč, když v daném případě bylo účtováno za 30 úkonů právní pomoci podle § 11 odst. 1 a.t. ve výši 9 584 Kč za jeden úkon (§ 8 odst. 1 a.t.) za každého ze žalobců po snížení o 20 % za každého ze žalobců dle § 12 odst. 4 a.t. z punkta 919 732,17 Kč, tedy 3x převzetí a příprava zastoupení, 3x sepsání žaloby z 27.9.2018, 3x sepsání návrhu na nařízení předběžného opatření, 3x sepsání vyjádření žalobců ze dne 24.4.2018, 3x sepsání vyjádření žalobců ze dne 6.6.2019, 3x sepsání závěrečného návrhu žalobců z 9.8.2019, 3x porada s klientem dne 1.7.2019, 9x účast na jednání před soudem konaného 30.4.2019, 2.7.2019, 15.8.2019, dále 9 000 Kč za náhradu hotových výdajů za 30 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 a.t., dále 743,40 Kč jako náhradu cestovních výdajů osobním automobilem zn. Mercedes Benz GLA z Praha do Loun a zpět, celkem 126 km, průměrná spotřeba motorové nafty činí 6,4l/100km, cena paliva 33,10 Kč, sazba základní náhrady z 1 km 4,10 Kč, a to dne 30.4.2019, 2.7.2019 a 15.8.2019, dále 1 200 Kč jako náhrada za 12 půlhodin promeškaných za 5 cest ze sídla advokáta do místa soudu a zpět po 100 Kč, a to při jednáních dne 30.4.2019, 2.7.2019 a 15.8.2019 a dále 62 989,50 Kč jako DPH ve výši 21 %.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Miltová

Louny 15. srpna 2019

JUDr. Vanda Vincíková, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Miltová

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyní JUDr. Vandou Vincíkovou, Ph.D., ve věci

žalobců: a) H [redacted] S [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
b) A [redacted] P [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
c) I [redacted] M [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov,

o vydání náhradního pozemku

takto:

V souladu s § 164 a § 165 o. s. ř. se opravuje rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 15. 8. 2019, č. j. 12 C 168/2018-287, v záhlaví ohledně příjmení a data narození žalobkyně b) tak, že na místo nesprávně uvedeného „A [redacted] P [redacted], narozená [redacted] se uvádí správné „A [redacted] P [redacted], narozená [redacted]“, dále ve výrokové části I. ohledně nabyvatele č. 2 tak, že na místo nesprávně uvedeného „A [redacted] P [redacted], narozen [redacted]“ se uvádí správné „A [redacted] P [redacted], narozená [redacted]“, a v odůvodnění na strana 7 v odstavci 8. tak, že na místo „A [redacted] P [redacted] se uvádí správné „A [redacted] P [redacted]“.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 26. listopadu 2019

JUDr. Vanda Vincíková, Ph.D.
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Jirglové a soudců Mgr. Vladislavy Poradové a JUDr. Petra Erby ve věci

žalobců: **a) Helena Sklenářová**, narozená dne 15. 9. 1946
bytem Poděšťova 778, 150 00 Praha 5

b) Anna Petrášková, narozená dne 1. 6. 1926
bytem Rozvodova 1441/28, 143 00 Praha 4 - Modřany

c) Ivan Mikov, narozený dne 22. 3. 1958
bytem Obránců Míru 1306, 535 01 Přelouč
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Jířím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti

žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČ 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov

o nahrazení projevu vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobci, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 15. srpna 2019, č. j. 12 C 168/2018-287, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 26. listopadu 2019, č. j. 12 C 168/2018-320,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **mění** tak, že se žaloba na nahrazení projevu vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobci, zamítá.
- II. Žalobci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 2 100 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

- III. V téže lhůtě a stejným způsobem jsou žalobci povinni zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 1 200 Kč.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem nahradil okresní soud projev vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobci ve výroku uvedeném znění – výrok ad I., uložil žalobcům, aby zaplatili společně a nerozdílně žalované 44 763,64 Kč – výrok ad II. a uložil žalované, aby zaplatila žalobcům náklady řízení 362 939,70 Kč – výrok ad III.
2. Okresní soud odůvodnil rozsudek tak, že žalobci jsou oprávněnými osobami dle zákona o půdě [žalobkyně a) a b) a žalobce c)], jsou právním nástupcem oprávněné osoby, Pozemkový úřad Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. PÚ 580/02, které nabylo právní moci dne 15. 11. 2002, rozhodl, že Ing. Alena Mikovová, Věra Kubrová, Helena Sklenářová a Anna Petrášková nejsou vlastníky nemovitosti – dle PK část. parc. č. 1376 zahrada o výměře 6057 m², dříve k. ú. Modřany, nyní vedené u Katastrálního úřadu Praha – město, na listu vlastnictví č. 5, pro obec hlavní město Praha – katastrální území Modřany, uvedený úřad dospěl k závěru, že uvedené osoby jsou oprávněnými osobami dle zákona č. 229/91 Sb. a uvedenou parcelu nelze vydat z důvodu zastavěnosti. Žalobcům vznikl nárok na poskytnutí náhrady dle § 16 zákona o půdě, přičemž Ivanu Mikovi byla v roce 2006 vyplacena finanční náhrada ve výši 11 735 Kč, stejná finanční náhrada byla vyplacena v roce 2003 Anně Petráškové a žalobkyni Heleně Sklenářové byly vydány dva pozemky v hodnotě 46 941 Kč v roce 2012. Žalobci se obrátili na žalovanou s žádostí o přecenění nevydaného pozemku v roce 2018 s tím, že náhrada za uvedené pozemky byla poskytnuta v nesprávné výši, cena uvedeného pozemku v době rozhodování správního orgánu měla být mnohem vyšší, cena pozemku měla být posuzována částkou 250 Kč za m² jako stavební pozemek v hlavním městě Praze, žalovaná odmítla provést přecenění uvedeného pozemku s tím, že tři roky po poskytnutí náhrady přecenění neprovádí, žalobci zjistili cenu nemovitostí ze znaleckého posudku Ing. Skyvy, žalovaná odmítla a nadále odmítá provést přecenění pozemku, tím znemožňuje žalobcům, aby se zúčastnili výběrového řízení, když popírá, že by měli nevykryté nároky dle zákona o půdě, postup žalované je liknavý a svévolný, žalobcům vznikl nárok na to, aby si vybrali zemědělské pozemky i mimo výběrové řízení a podali žalobu na nahrazení projevu vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků, okresní soud dále dospěl k závěru, že není dána překážka v nepřevoditelnosti pozemků v k. ú. Nepomyšl, ceny náhradních pozemků přesahují o 44 763,64 Kč hodnotu nevydaného pozemku, proto žalobcům uložil, aby zaplatili žalované společně a nerozdílně 44 763,64 Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání, navrhovala, aby krajský soud změnil napadený rozsudek ve výroku ad I. a ad III. tak, že žalobu zamítne a přizná žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, vytýkala okresnímu soudu nesprávné právní posouzení věci, že nesprávně posoudil liknavost a svévoli žalované, že nepřihlédl k argumentaci žalované, že předmětná odňatá parcela byla v době přechodu na stát v roce 1957 zahradou, území Modřany tehdy nebylo součástí hlavního města Prahy, proto bylo možno snížit základní cenu pozemků o 7 %, pozemky nebyly v uvedené době způsobilé k napojení na veřejnou kanalizaci, pouhým začleněním obce do území hlavního města Prahy se zvyšuje hodnota pozemků pouze imaginárně, úředně, nároky žalobců již byly vypořádány, což žalovaná prokázala, žalobci byli ve věci nečinní a nedostatečně se zúčastňovali výběrových řízení, nebyla prokázána liknavost, libovůle ani diskriminace ze strany žalované a některé z náhradních pozemků nejsou převoditelné z důvodu uvedeném v § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb.
4. Žalobci navrhovali potvrzení napadeného rozsudku, prokázali, že ve správním řízení byl předmětný pozemek oceněn nesprávně, parcela měla být oceněna dle zákona o půdě § 28a a dle § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb., cenu parcely doložili znaleckým posudkem Ing. Jana Skyvy, který předložili jako listinu, žalovaná opakovaně odmítá správně ocenit nevydaný pozemek, znemožňuje tak žalobcům, aby se účastnili v plném rozsahu veřejných nabídek, když tvrdí, že žalobci nemají nevypořádaný nárok dle zákona o půdě, žalobci se veřejných nabídek zúčastnili,

alespoň pokud jde o tu část nároku, která byla žalovanou uznána, všechny náhradní pozemky, které žalobci požadují, jsou převoditelné.

5. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek spolu s řízením, které předcházelo jeho vydání v plném rozsahu, když výrok ad II. a ad III. jsou závislými výroky na výroku ad I. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
6. V souzené věci je nesporné, že žalobci jsou oprávněnými osobami a právním nástupcem oprávněné osoby. Oprávněnými osoba dle § 4 zákona č. 229/1991 Sb., zákona o půdě, nároky náležitě uplatnili dle § 9 odst. 1 u pozemkového úřadu, odňatý pozemek nelze vydat dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, neboť byl zastavěn, žalobcům náležela náhrada dle § 16 odst. 1 zákona o půdě, dle tohoto ustanovení se za pozemky, které se podle zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovená dle § 28a zákona o půdě. Žalobkyni a) byly převedeny náhradou dva pozemky v celkové hodnotě 46 938 Kč v roce 2012, žalobkyně b) a žalobce c) požádali o vyplacení finanční náhrady, s výší finanční náhrady 11 735 Kč pro každého souhlasili a žalovaná jim uvedené částky vyplatila, žalobkyni b) v roce 2003 a žalovanému c) v roce 2006 a od té doby již neevduje u žalobců nevypořádané a nevykryté nároky dle zákona o půdě za odňatý pozemek. Žalobci požádali v roce 2018 žalovanou o přecenění nevydaného pozemku, žalovaná odmítla přecenění provést s tím, že žalobcům byla již náhrada poskytnuta a nemají nároky, které by zůstaly nevykryty, za odňatý pozemek. Žalovaná dále uvedla, že dle metodického pokynu neprovádí přeceňování pozemků po uplynutí tří let od skončení jednání o poskytnutí náhrad.
7. Okresní soud dospěl k závěru, že námitka žalované, že žalobci nemají nevykryté nároky na náhradu za nevydaný pozemek, není důvodná a touto argumentací se okresní soud ani nezabýval, a tento je nesprávný. Okresní soud odkazuje v odůvodnění rozsudku na blíže nespecifikovanou citovanou judikaturu a na nálezy Ústavního soudu 4 ÚS 1088/12, který na uvedenou věc nedopadá, citovaná judikatura posuzovala skutkově jiné případy, týkala se oprávněných osob, jejichž nároky dle zákona o půdě nebyly zcela nebo zčásti dosud uspokojeny a v průběhu jednání o náhradách dle zákona o půdě došlo ke změně v oceňování zemědělských pozemků dle zákona o půdě. Zákon o půdě neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo znovu otevřít jednání o již poskytnutých náhradách. Správní řízení je ukončeno pravomocným rozhodnutím pozemkového úřadu a jednání o náhradách (o výši, o způsobu poskytnutí) je ukončeno poskytnutím náhrad. Žalobkyně b) a žalobce c) souhlasili s finanční náhradou, s její výší, požádali o její vyplacení a byla jim vyplacena. Praxe umožňovala, aby si oprávnění vybrali, zda budou požadovat finanční náhradu, a to i v případě, že bylo možno poskytnout pozemek jako náhradu, záleželo na vůli oprávněných.
8. Účelem zákona o půdě je zmírnit následky některých křivd, nejedná se o úplné napravení všech křivd, nelze ani v plném rozsahu všechny křivdy napravit. Účelem zákona o půdě je zmírnit následky některých křivd v rozumné době a dovést restituční řízení dle zákona o půdě do úplného vyřešení a vypořádání. Některá ustanovení zákona, např. § 16 odst. 3, 4 a 5 stanoví lhůty pro oprávněnou osobu k výzvě k vydání náhrady, pro poskytnutí náhrady oprávněné osobě (do šesti měsíců ode dne doručení výzvy) a také lhůtu pro dohodu o způsobu náhrady (60 dnů od podání písemné výzvy oprávněnou osobou). Ustanovení § 16 odst. 6 také předpokládá, že v některých případech k dohodě nedojde a potom stanoví, že rozhodne o způsobu náhrady na návrh soud, tedy je počítáno i s určitou dobou trvání soudního řízení u některých případů. Velká část křivd se stala před delší dobou, nejvíce v padesátých letech, mnohé oprávněné osoby se nedomohly nápravy, nebo jí dosáhly ve věku, kdy mohl být problém využít hodnotně poskytnutou náhradu pro sebe, darování potomkům a osobám blízkým bylo vcelku běžné. Smyslem zákona není nekonečné uplatňování nároků, další otevírání uzavřených nároků při změnách poměrů, způsobu oceňování nemovitostí. Je třeba dodržet také zásadu jistoty. Nároky žalobců byly vypořádány před 18, před 15 a před 9 roky.
9. Z výše vyložených důvodů změnil krajský soud napadený rozsudek okresního soudu dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

10. Krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně dle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná měla v řízení před okresním soudem plný úspěch, proto jí náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Žalované vznikly náklady řízení ve výši paušálních náhrad dle vyhl. č. 254/2015 Sb. ve výši 300 Kč za každý úkon dle § 2 odst. 3 a žalovaná učinila 7 úkonů dle § 1 odst. 2 – vyjádření k žalobě, další vyjádření, účast u třech jednání, odvolání proti usnesení okresního soudu o nařízení předběžného opatření a další dvě vyjádření k výzvě soudu. Náklady žalované činí v uvedeném řízení 2 100 Kč.
11. Žalovaná má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, když byla v odvolacím řízení zcela úspěšná, žalované vznikly náklady odvolacího řízení v rozsahu 4 úkonů dle shora uvedené vyhlášky, podání odvolání, podání vyjádření k vyjádření k žalobců na výzvu soudu, a účast u dvou jednání, celkem 1 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání, připustí-li je dovolací soud. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

JUDr. Lenka Jírglová v. r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Lenkou Jirglovou ve věci

žalobců: a) H [redacted] S [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
b) A [redacted] P [redacted] narozená dne [redacted] zemřelá dne [redacted]
posledně bytem [redacted]
c) I [redacted] M [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
žalobci a) a c) zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti

žalované: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČ 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov

o převodu jiného zemědělského pozemku oprávněným osobám, o opravě
záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. dubna 2021, č. j.
10 Co 6/2020-357

takto:

Záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem se opravuje tak, že u žalobkyně b) A [redacted]
P [redacted] se uvádí datum narození [redacted] namísto nesprávně uvedeného [redacted]

Odůvodnění:

Při vyhotovování shora uvedeného rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti v uvedení data
narození uvedené žalobkyně. Předsedkyně senátu tuto zjevnou nesprávnost dle § 164 o. s. ř.
opravila.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustné ani odvolání ani dovolání.

Ústí nad Labem 17. května 2022

JUDr. Lenka Jirglová v. r.
předsedkyně senátu